

Forslag om andre Baner. Saa stærke ere imidlertid heller ikke de Fordringer, som denne Jernbane vil stille til Statskassen, som det ærede Medlem syntes at antage. Jeg sagde udtrykkelig, at min Forudsætning var, at Lovforslaget skulde betragtes som et Supplement til Loven af ifjor og deri ligger efter min Opfattelse, at Forudsætningen er, at man, efter at de i Loven omhandlede Baner ere færdige, vil anlægge den nu omspurgte Bane og den næste paa Dagsordenen med den samme Begrænsning i Udgiften for Staten, som omhandles i Loven af 16de Juni 1879, nemlig at der anvendes indtil 2 Millioner Kroner om Aaret til Jernbaneanlæg. Jeg har ikke tænkt mig, at det er Meningen med dette Lovforslag, at den deri omtalte Bane nu skulde bygges samtidig med dem, der allerede ere under Anlæg, men at det bliver et Supplement til Loven af ifjor i den Betydning, at, naar de i Loven af 1879 omhandlede Baner vare anlagte, vilde man fra Statens Side bidrage til disse Anlæg efter den i den nævnte Lov givne Grændse for de aarlige Udgifter dertil. Efter hvad jeg her har oplyst — hvad jeg haaber, at det høie Thing vil finde overensstemmende med min første Udtalelse —, tror jeg, at der ikke har været den fjerneste Anledning for det ærede Medlem til at allarmere sig saa meget over, at jeg ikke har gjort noget Forsøg paa at indvirke paa en stærk Maade paa Thingets Beslutning angaaende det Spørgsmaal, om det vil have Årsens—Lommerup Banen anlagt eller ikke.

Winther: Den Del af Udtalelserne af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som jeg hørte — jeg var desværre ikke tilstede ved Begyndelsen af hans Foredrag —, var ikke Andet end en Gjentagelse af, hvad vi hørte forleden, da han vilde fraraade Thinget at lade en anden Jernbanesag gaa til 2den Behandling. Det, der altsaa kan være at sige angaaende hans Udtalelser idag, vil derfor ikke blive Andet end en Gjentagelse af, hvad vi sidst havde for. Jeg skal derfor vogte mig for at blive for vidtløftig idag; men jeg har dog nogle korte Bemærkninger at gjøre, hvilke imidlertid ville kunne blive endnu kortere paa Grund af, hvad vi for et Dieblif siden hørte af den høitærede Minister. Jeg skal forudskikke den Bemærkning, at, for at det ikke skal ske, at Finantsjerne overanstreges, have vi en Ventil paa Maskinen. Det er Finantsministeren, der jo har den Pligt at passe paa, at Finantsjerne ikke overanstreges, og saalænge han ikke er kommen her og har sagt til os: Jeg advarer Eder imod at gaa ind paa dette, thi det vil overanstrenges Finantsjerne, tror jeg ikke, vi behøve at lade dette Moment være en Bevæggrund for os til ikke at lade Sagen gaa til 2den Behandling; thi om Andet er der jo ikke Tale i dette Dieblif. Jeg skal ikke videre komme ind paa

det, som ogsaa blev udtalt dengang om Bevæggrunden til at ville bygge Jernbaner eller ikke at ville bygge Jernbaner i en vis Udstrækning til en vis Tid af min ærede Ven for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), da jeg ved, hvilken Tær det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har for at faae vort Overstud anvendt til forskjellige Slags Besætningsarbejder eller Kanoner; han har jo engang været med til at gjøre et Tilbud om at give 30 Millioner til den Brug, naar man kunde faae nogen Indtægt til Statskassen paa anden Maade. Det er en Ting, der ligger dybt begravet i det ærede Medlem, at Besætningsværker ere, hvad vi skulle stræbe hen til, naar blot Tid og Leilighed er, og Penge kunne faas paa bekvem Maade. Jeg har en aldeles modsat Anskuelse, og derfor er det, at jeg, foruden den Interesse, jeg i Almindelighed har for, at vi faae anlagt Jernbaner, som kunne bringe Liv i de døde Egne og gjøre dem mere værdifulde, og gjøre Statteevnen der større, tillige har Interesse for, at Pengene ikke blive misbrugte til det andet Diemed, hvilket det ærede Medlem sætter som sit Hovedstemed. Der er imidlertid endnu en Grund for mig. Det undrer mig noget, at det ærede Medlem ikke vil lade denne Sag gaa til anden Behandling; thi han sagde, at det kunde overveies, om det ikke, naar denne Bane skulde anlægges, vilde være rigtigst at anvende det System, som er anvendt paa Græstebanen. I denne Tanke er der Noget, som jeg kunde gaa med til, nemlig om ikke den heromhandlede Egns Træng til en Jernbane muligvis kunde afhjælpes ved en Bane af samme Art som Græstebanen. Men lad os saa faae det overveiet i et Udvalg, saa kunne vi i alt Fald forberede Sagen selv, om vi ikke iaar skulde kunne komme til at slutte den ved, at der udkom en Lov derom. Jeg kan derfor ikke se Andet, end at det ærede Medlems egen Ide, med Hensyn til hvorledes denne Bane definitivt skal anlægges, kan fremmes ved, at vi lade Sagen gaa til anden Behandling. Hvad angaar hele den Tale, der har været om det private Initiativs Anvendelse, navnlig i dette Tilfælde, er den virkelig paa urette Sted, og det intetsieds mere end her, hvor der ikke er Tale om Andet end at gjenoptage et Forslag af Regjeringen om en Jernbane, som har ligget for, har været behandlet, har været Gjenstand for Udvalgs Betænkning og har været prøvet efter dets nuværende Bestaenhed flere Gange. Der, siger jeg, er der ikke Tale om, at det private Initiativ skulde være ildt anvendt, thi her er der ikke Tale om, at det er private Formaal, man vil tjene, men det er en simpel Udvikling af, hvad Regjeringen selv har foreslaaet. Derfor siger jeg, at, hvor meget det ærede Medlem i sine Udtalelser forleden virkelig havde Ret i at advare mod alle Slags Svindelforretninger — det er det ærede Medlems Fortjeneste i denne Sag —, er det